

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 6Csp/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120434325
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Szárazová
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2022:6120434325.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa, sudkyňa JUDr. Miriam Szárazová, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, 811 07 Bratislava-Staré Mesto, proti žalovanej: W. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, XXX XX Z. H., zastúpená splnomocneným zástupcom: Centrum správnej pomoci Košice, Občianske združenie, Tomášikova 147/3, 040 01 Košice-Sever, IČO: 51 847 124, v konaní o zaplatenie 835,69 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti zaplatenia sumy 160,- eur s prísl. súd **z a s t a v u j e**.

II. Súd žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalovanej **p r i z n á v a** náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť žalobca, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 835,69 eur s príslušenstvom, a to titulom porušenia zmluvných podmienok z uzatvorenej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu - Všeobecná úverová banka, a.s. a žalovanou zo dňa 12.3.2014. Následne medzi žalobcom a právnym predchodcom žalobcu došlo k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok, na základe ktorej žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanej vo výške 1.546,84 eur, ktorá pozostávala z istiny v sume 975,69 eur, sankčný úrok 98,78 eur, základný úrok 354,30 eur, postúpený poplatok 11,62 eur, úrok z omeškania vo výške 29,67 eur, náklady spojené s uplatnením pohľadávky 196,78 eur.

2. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní dňa 3.12.2020 pod sp. zn. 4Up/2103/2020 vydal platobný rozkaz, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Žalovaná proti platobnému rozkazu podala odpor. V odpore uviedla, že nie je dlžná žalobcovi sumu 835,69 eur s príslušenstvom, namietala žalovanú sumu čo do dôvodu i výšky a uviedla, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to celkovú čiastku na zaplatenie, predpoklady pre výpočet RPMN matematický výpočet a predmetný úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, žiadala žalobu zamietnuť.

3. Žalobca v podaní zo dňa 17.9.2021 zotrval na právnej argumentácii a uviedol, že žaloba je podaná dôvodne a z dôvodu čiastočnej úhrady pohľadávky po začatí súdneho konania žalovanou zobrať žalobný návrh v časti zaplatenia istiny vo výške 160,- eur s príslušenstvom späť a žiadal, aby súd konanie zastavil.

4. Súd vo veci nariadil pojednávanie. Právny zástupca žalobcu a žalobca ospravedlnili svoju neúčast' na pojednávaní, súhlasili s pojednávaním v ich neprítomnosti. Žalovaná svoju neprítomnosť ospravedlnila. Splnomocnený zástupca žalovanej na pojednávaní žiadal žalobu zamietnuť, poukázal na dôvody uvedené v odpore a ďalej uviedol, že taktiež namieta nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, nakoľko tento neskúmal s dostatočnou odbornou starostlivosťou bonitu žalovanej pri posudzovaní schopnosti splácať úver. Uviedol, že žalobca neskúmal výdavky žalovanej a nepredložil listinné dôkazy, ktoré by preukazovali príjem žalovanej, i keď v žiadosti o pôžičku sa uvádza, že táto je samostatne zárobkovo činná osoba. Ďalej namietal nesprávny výpočet RPMN, keď právny predchodca žalobcu nezahrnul do výpočtu poisťné, ktoré bolo podmienkou poskytnutia úveru.

Súd na základe vykonaného dokazovania, oboznámením sa s listinnými dôkazmi za preukázané podstatné skutkové tvrdenie považuje:

5. Právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. a žalovaná uzatvorili dňa 12.3.2014 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexi pôžička“, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 1.310,- eur. Ďalej boli v zmluve uvedené tieto náležitosti: lehota splatnosti 120 mesiacov, čerpanie úveru jednorazovo dňa 12.3.2014, celkový počet splátok 119, dátum prvej anuitnej splátky dňa 17.4.2014, dátum poslednej anuitnej splátky (termín konečnej splatnosti) dňa 17.2.2024, výška úrokovej sadzby 16,70 % ročne, mesačná anuitná splátka vrátane poisťného 23,71 eur, z toho mesačná splátka poisťného 1,06 eur, ročná percentuálna miera nákladov 18,12 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.694,- eur, priemerná RPMN 25,82 %. Právny predchodca žalobcu dňa 28.2.2018 zaslal žalovanej upomienku - pokus o zmier, v ktorom ju vyzval na okamžité zaplatenie dlžnej sumy vo výške 80,75 eur. Zároveň bola žalovaná poučená o možnosti zosplatiť celý úver. Predmetná výzva bola žalovanej doručovaná, o čom predložil žalobca poštový podací hárok, z ktorého však nevyplýva deň odoslania. Následne dňa 27.3.2018 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej zosplatenie úveru a vyzval žalovanú na jeho zaplatenie v lehote do 7 dní. Dňa 6.3.2020 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky ku dňu 2.3.2020.

6. Z predloženej špecifikácie úhrad žalovanej má súd preukázané, že žalovaná zaplatila celkovo na poskytnutý úver sumu 1.158,24 eur, a po podaní žaloby zaplatila sumu 160,- eur.

Zistený skutkový stav súd podriadil pod zákonné ustanovenia:

7. Podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

8. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

10. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

13. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

14. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

15. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

17. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

18. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

19. Podľa § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

20. Podľa § 17 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a

b) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na blízku osobu spotrebiteľa, a to na základe písomnej žiadosti spotrebiteľa.

21. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

22. Podľa § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

Súd dospel k záveru:

23. Na základe vykonaného dokazovania súd považuje za nesporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., a žalovanou bola uzatvorená Zmluva o poskytnutí bezúčelového úveru, pričom žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1.310,- eur. Predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou. Taktiež nespornou skutočnosťou medzi stranami sporu bolo, že žalovaná zaplatila titulom poskytnutého úveru žalobcovi (právnemu predchodcovi žalobcu) sumu 1.158,24 eur pred podaním žaloby. Po podaní žaloby žalovaná zaplatila žalobcovi sumu 160,- eur a v tejto časti súd konanie s príslušenstvom zastavil. S poukazom na ustanovenie § 7 a § 11 ods. 2 Zákona

o spotrebiteľských úveroch súd preskúmaval, či veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou pri preverovaní bonity dlžníka - v tomto spore žalovaný.

24. Súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C- 377/14, ktorý rozhodol, že v spotrebiteľských zmluvách sú súdy povinné ex offa skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok. Okrem uvedenej povinnosti možnosť judikatúry Súdneho dvora EÚ vyvodíť okrem iného aj povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských zmluvách bonitu spotrebiteľa (C - 679/18) a údaje týkajúce sa RPMN (C - 76/10) a v prípade zistených nedostatkov na tieto pri rozhodovaní prihliadať. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-679/18 vyplýva: „Články 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzatvorením zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodíť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú vykladať ďalej v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinností veriteľa posúdiť pred uzatvorením zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.“

25. Cieľom § 7, ako aj § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak aj skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzatvorením zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať, napríklad predpokladaný príjem a podobne. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa pritom vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napríklad možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a podobne. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme najmä ním aj preukázaných, tak aj z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezaväzuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov domáci rozpočet, a to tak stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver, preskúmať jeho konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, vyživiť podobnosť a podobne. Analýza iba niektorých zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

26. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí 6Co/171/2016 k otázke skúmania bonity spotrebiteľa uviedol: „Podľa článku 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzatvorením zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej

databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môže túto povinnosť zachovať.“

27. Žalobca v konaní predložil doklady o skúmaní bonity žalovanej, a to žiadosť o Flexi pôžičku, z ktorej vyplýva, že žalovaná je živnostníčka od februára 2014 a jej základ dane predstavuje 3000,- eur a obrat 6000,- eur. V rámci dokladov o skúmaní bonity žalovaná predložila i rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 4P/126/2013, z ktorého vyplýva, že je rozvedená a maloleté dieťa bolo zverené na čas po rozvoze matke - žalovanej. Zo strany žalobcu neboli predložené žiadne doklady preukazujúce výdaje na strane žalovanej. Zároveň žalobca nepreveril údaje o žalovanej z verejne prístupných registrov, keďže k tejto skutočnosti nepredložil žiadne listinné dôkazy. Súd má zato, že právny predchodca žalobcu nepostupoval pri skúmaní bonity dlžníka s odbornou starostlivosťou. Jednak v žiadosti sú uvedené rozporné údaje, že žalovaná je živnostníčkou od februára 2014 s obratom 6000,- eur, pričom výška týchto príjmov nie je podložená žiadnymi relevantnými dôkazmi. Naviac žiadosť o pôžičku bola spísaná 12.3.2014, z čoho vyplýva, že údaj o ročnom obrate nemôže byť pravdivý, keď žalovaná sa stala živnostníčkou v marci 2014 t.j. 1 mesiac. Taktiež z predloženého dôkazu zo strany žalovanej vyplýva, že bola rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 4P/126/2013 zo dňa 28.1.2014 rozvedená a bolo jej zverené do výchovy a starostlivosti maloleté dieťa, ktoré v čase rozvodu malo 2 roky. Pokiaľ žalobca ako veriteľ využil ľahkomyselnosť, resp. finančnú tieseň žalovanej, musí niesť dôsledky, a to aj pri nedbanlivosti, pri overovaní si bonity žalovanej, jej životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver. Súd teda robí záver, že poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch nebolo možné platne predčasne zosplatiť postupom podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Následne malo dôjsť dňa 14.2.2020 k postúpeniu uplatnenej pohľadávky z Všeobecnej úverovej banky, a.s. na žalobcu. Uvedené postúpenie pohľadávky však spôsobilo, že žalobe nemôže byť vyhovievané ani čiastočne. Podstatnou otázkou pri každej žalobe je to, či je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu a rovnako je súd povinný preskúmať pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej. Hmotné právo definuje vecnú legitímáciu ako stav vyplývajúci z hmotného vzťahu, nárokov z ktorého sa žalobca domáha. Postup a podmienky platnosti postúpenej pohľadávky upravuje § 17 zákona číslo 129/2010 Z.z. účinného v čase postúpenia pohľadávky.

28. Podľa § 17 ods. 1, ods. 2 zákona 129/2010 Z.z., ak v prejednávanej veci dospel súd k záveru, že k platnému predčasnému zosplateniu úveru ku dňu 14.2.2020 nedošlo, uvedené je potrebné považovať za neplatný právny úkon. Nemohla byť pohľadávka z neho predmetom postúpenia z dôvodu, že konečná splatnosť úveru mala nastať podľa zmluvy až 17.2.2024. Teda pohľadávka nemohla byť predmetom postúpenia, čím súd robí záver, že na strane žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia. Z uvedeného dôvodu sa vytykanými nedostatkami zmluvy, ktoré v odpore proti platobnému rozkazu uviedla žalovaná, súd sa v tomto spore ani nezaoberal, keďže mal za to, že absentuje základná podmienka, a to aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie tejto žaloby.

29. Uvedený právny názor zdieľa napríklad aj rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/33/2019 zo dňa 27.02.2020, kde odvolací súd konštatoval a nesúhlasil s názorom odvolateľa, že je potrebné aplikovať § 92 ods. 8 zákona o bankách číslo 483/2001 Z.z. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie toto ustanovenie neaplikoval, pričom súd sa stotožnil s aplikáciou pre posudzovanie platnosti postúpenia pohľadávky, a to § 17 ods. 1, ods. 2 zákona 129/2010 Z.z.

30. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie tejto žaloby, súd jeho žalobný návrh zamietol.

O trovách konania súd rozhodol takto:

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol neúspešný, nemá nárok na náhradu trov konania. Súd úspešnej žalovanej priznal vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku postupom podľa § 262 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v dvoch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech rozhodnutie bolo vydané.

Podľa § 363 CSP sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.